

Network

L. J. SHEN

 BARONET

Netvor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

L. J. Shen

Netvor – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Netvor

Netvor

Boston Belles (3)

L. J. SHEN

 BARONET

*Netvorům všude na světě a Pang a Jan,
které se zřikají svého meče.
Díky, že jste mi vpadly do života.*

„Co by byl oceán bez monstra číhajícího v temnotě?
Bylo by to jako spánek beze snů.“

– **Werner Herzog**

Playlist

„You Are in Love with a Psycho“ – Kasabian

„Rock & Roll Queen“ – The Subways

„I’m Not in Love“ – Kelsey Lu

„Good Girls Bad Boys“ – Falling in Reverse

„Wow“ – Zara Larsson

„Listen Up“ – The Gossip

„The End of the World“ – Skeeter Davis

Prolog

Sam

Věk 9

BLBEČKU, TOHLE JE NAPOSLEDY V ŽIVOTĚ, kdy brečíš.
To jediné mi běželo hlavou, když žena, jež mě porodila, stiskla už popáté zvonek u dveří a držela mě zezadu za tričko, jako by vlekla k sousedovi parchanta, který jí obalil dům toaletákem.

Dveře střešního bytu strýčka Troye se otevřely a ona mě strčila přes práh.

„Tady máte. Je celej váš. Vyhráli jste.“

Vrhl jsem se tetě Sparrow do náruče, načež ta klopytla dozadu a přitáhla si mě ochranně k hrudi.

Sparrow a Troy Brennanovi nebyli můj skutečný strýc s tetou, ale trávil jsem s nimi spoustu času – a tím „spoustu“ mám na mysli, že to pořád nebylo dost.

Moje matka Cat se mě vzdávala. Rozhodla se dnes večer, když mě mījela cestou do ložnice.

„Proč jsi tak malý? Kluk Pam je stejně starý a je fakt velký.“

„Protože mě sakra nikdy nenakrmíš.“ Odhodil jsem joystick stranou a rozzlobeně se na ni podíval.

„Vždyť je ti nějakých deset nebo jedenáct, Samueli! Udělej si sendvič.“

Bylo mi devět a byl jsem podvyživený. Měla ovšem pravdu, mohl jsem si udělat sendvič. Jenže to by se na něj v domě musely nacházet nějaké suroviny. V domě nebylo ani koření a dochucovadla, jenom drogy a dost chlastu, aby to naplnilo řeku Charles River.

Ne že by na tom Cat záleželo. Byla vzteky nepřičetná, protože když mě večer nechala bez dohledu, ukradl jsem jí kokain, prodal ho nějakým mafiánům u nás v ulici a peníze pak použil na čtyři McMeals a pistolku Nerf.

O mou výchovu se starala babička Maria. Bydlela s námi a měla dvě práce, aby nás finančně podporovala. Catalina stála v pozadí jako nějaký kus nábytku. Byla tam, ale ve skutečnosti jako kdyby nebyla. Žili jsme pod jednou střechou, nicméně se odstěhovala pokaždé, když některého ze svých milenců zpracovala natolik, aby k němu mohla jít bydlet. Trávila čas v léčebnách, chodila se ženatými muži a nějak schrástila peníze na drahé kabelky a boty. Děti ve škole mi neustále vykládaly, jak jejich tátové říkají o Cat, že zná každou matraci v místním Motelu 6, a přestože jsem si nebyl jistý, co to znamená, věděl jsem, že nic dobrého to není.

Jednou jsem zaslechl, jak jí strýček Troy říká: *„Cat, on krucinál není Hamptons. Nemůžeš ho navštěvovat pravidelně, jen když je zrovna fajn počasí.“*

Catalina mu odsekla, ať zavře klapačku. A také mu řekla, že jsem ta největší chyba, kterou udělala, když byla sjetá.

Ten den mě vyloučili. Zmlátil jsem Neila DeMarca, když řekl, že se jeho táta s mámou rozvádějí kvůli mé mámě.

„*Tvoje máma je coura a já se teď musím stěhovat do menšího domu! Nenávidím tě!*“

Než jsem s ním skončil, dal jsem mu další důvod mě nenávidět. Takový, který si bude pamatovat navždycky, protože jsem mu trochu upravil fasádu.

Když mě Cat vyzvedla, ječela na mě, že by mi zpraskala obličej stejně, jako jsem to udělal Neilovi, ale nestálo jí to za to, aby si zničila nové nehty. Sotva jsem ji slyšel. Všechno jsem měl v hlavě oteklé ze rvačky i z myšlenek, z nichž mi třeštila hlava.

Věděl jsem ale, že by mě na urgentní péči stejně nevzala, tak jsem si nestěžoval.

„Celý náš?“ Teta Sparrow zúžila zelené oči na Catalinu. „O čem to mluvíš? Dneska Sama mít nemáme.“

Teta Sparrow měla zrzavé vlasy, pihy a tělo jako strašák, jen kost a kůže. Nebyla tak hezká jako Catalina, ale miloval jsem ji víc.

Cat protočila oči a kopl před sebe sportovní tašku s mými věcmi. Ta narazila strýčkovi Troyovi do holeně.

„Nepředstírejte, že jste o to celou dobu nestáli. Bere ho na rodinné dovolené, má tady pokoj a všichni chodíte na jeho fotbalové zápasy. Jistě bys ho i kojila, kdybys měla nějaký kozy, což bohužel nemáš.“ Catalina přejela očima Sparrow. „Vždycky jsi ho chtěla. Doplní vaši nudnou rodinku s vaší nudnou dcerunkou. Tak to máte šťastný den, protože ten pitomeček je oficiálně váš.“

Ztěžka jsem polkl a civěl na plochou obrazovku za ramenem Sparrow. Jejich obývací pokoj byl jeden velký chaos. Ale příjemný. Všude se povalovaly hračky, růžové huňaté dečky a taky tam byla fialová třpytivá kloběžka. Na obrazovce běžela *Rebelka*, oblíbený film Sailor. Nejspíš už spala.

Ta měla večerku. Pravidla. Rutinu.

Sailor byla dvouletá dcera Troye a Sparrow. Miloval jsem ji jako sestru. Kdykoliv se bála příšery ukrývající se pod její postelí a já tam zrovna byl, vyklouzla ze svojí postýlky a přišla ke mně do pokoje. Vlezla mi do postele a přitiskla se ke mně, jako bych byl plyšový medvídek.

„Ochvaňuj mě, Sammy.“

„Vždycky, Sail.“

„Ne před tím hochem.“ Troy vykročil ke Cat, aby stál mezi námi. Zakručelo mi v břiše, což mi připomnělo, že od toho jídla z mekáče, kterým jsem se nacpal, jsem pak už nic nejedl.

„Same, můžeš nám dát chvilku?“ Sparrow mi prsty projela vlasy. „Koupila jsem ti tu videohru *Ghost of Tsushima*, jak jsi chtěl. Dej si něco k jídlu a zahraj si, než to tady dokončíme.“

Vzal jsem si sušené hovězí maso – strýček Troy mi říkal, že protein mi pomůže, abych víc rostl. Pak jsem zamířil chodbou a zahnul za roh, ale ještě jsem nevlezl k sobě do pokoje. Měl jsem ho tady už od první třídy. Babička Maria mi pověděla, že Troy a Sparrow žijí ve čtvrti s dobrými školami a my potřebujeme jejich směrovací číslo, aby mě tam bylo možné zapsat. Navštěvoval jsem je však často i potom, co mě z první školy vyhodili.

Můj „skutečný“ dům byl ve špatné čtvrti v Southie, kde na každém elektrickém drátu visely tenisky, a i když se člověk nevrhal do rvaček, rozhodně se musel bránit, aby přežil.

Dál jsem poslouchal jejich hovor, když jsem uslyšel, jak Troy u vchodu zavrčel. „Co to má *sakra* znamenat?“ Líbilo se mi, jak říkal slovo „sakra“. Bylo to jako prásknutí bičem a vstávaly mi z toho chloupky

na rukou. „Maria tu není tři týdny a ty už vymýšlíš levárný.“

Babička Maria před necelým měsícem zemřela ve spánku. Našel jsem ji já, protože Cat byla pryč celou noc a „pracovala“. Držel jsem babičku a brečel, až jsem sotva mohl otevřít oči. Když Cat konečně dorazila domů, táhla z ní whisky, měla rozmazaný make-up a prohlásila, že je to všechno moje vina.

Babička prý ze mě byla už zničená a nedokázala to dál snášet.

„Nemůžu se jí divit, že to zabalila. Udělala bych to samý, kdybych mohla!“

Ještě to ráno jsem si zabalil tašku a schoval ji pod postelí.

Věděl jsem, že si mě Cat nenechá.

„Tak zaprvý, pozor na pusu. Ještě pořád truchlím. Nečekaná jsem přišla o matku, víš?“ supěla Catalina.

„To je fakt smutný. Sam tu *svoji* nikdy ani neměl.“ Troyův hlas rozechvíval stěny, přestože mluvil klidně.

„Ten kluk je nezvladatelný. Je blbej jak tágo a agresivní jak toulavej čokl. Ničemu nepomůže, když si ho nechám. Je jenom otázka času, než skončí v polepšovně,“ chrlila ze sebe matka. „Je to netvor.“

Tak mi říkala. *Netvor*:

Netvor udělal tohle.

Netvor udělal támhleto.

„Podívej, je mi fuk, co si ty a tvoje dokonalá ženuška myslíte. Je to prostě moc velká zodpovědnost. Kašlu na to. Nemůžu ho posílat na terapii nebo něco podobného. Já si peníze netisknu.“ Catalina dupla podpatkem do podlahy. Slyšel jsem, jak v kabelce od Chanelu loví cigarety. Jenže je nenajde. Půl balíčku jsem vykouřil na dvoře, když se u sebe v ložnici sjížděla. Zbytek jsem měl v tašce.

„Jestli jde o peníze –“ začala Sparrow.

„*Tak hele, ty blbko,*“ prskla na ni Cat nenávistně. „Nech si svý prachy. A doufám, že nejsi tak pitomá, aby sis myslela, že jsi lepší než já, když máš na pomoc manžela a kolem harém chův a vychovatelek. Sam je d'áblovo plémě. Nemůžu na tohle bejt sama.“

„Však na to taky sama nejsi,“ zasyčel Troy. „Máme přece střídavou péči, ty idiotko.“

V prsou se mi cosi žhnoucího vzdemulo. Nevěděl jsem, že Sparrow s Troyem mají nade mnou nějakou zákonnou péči. Nevěděl jsem, co to znamená, ale znělo to důležitě.

„Bud' si ho vezmete, nebo ho vyklopím v sirotčinci,“ vysypala ze sebe Cat.

Svým způsobem se mi ulevilo. Vždycky jsem věděl, že až babička umře, Catalina se mě zbaví. Posledních pár týdnů jsem se bál, že zapálí dům, když budu uvnitř, a shrábne za to peníze od pojišťovny. Aspoň pořád žiju.

Věděl jsem, že mě matka nemiluje. Nikdy se na mě ani pořádně nepodívala. A když už to udělala, řekla mi, že jí připomínám *jeho*.

„*Vlasy jako Edward Cullen. Stejně mrtvolně šedé oči.*“

To mluvila o mém zesnulém otci, Brocku Greystoneovi. Než zemřel, zaměstnával ho Troy Brennan. Brock Greystone byl slabý, ubohý hajzlík. Krysa. Říkali to všichni. Babička, Cat i Troy.

Mojí noční můrou bylo, že budu jako on, a proto mi Catalina vždycky říkala, jak moc se mu podobám.

Potom tu byl strýček Troy. Věděl jsem, že je to špatný chlap, ale byl i čestný.

Gangsteři u nás v ulici říkali, že má na rukou krev.

A že vyhrožuje, mučí a zabíjí lidi.

S Troyem si nikdo nezahrával. Nikdo ho nevykopl z domu, nekřičel na něj ani mu netvrdil, že je jeho největší chyba. Bylo na něm něco... Prostě vypadal, jako by byl z mramoru. Občas jsem se mu podíval na hrudník a překvapovalo mě, že se pohybuje.

Tak moc jsem chtěl být jako on, že když jsem na to myslel, úplně mě bolelo v kostech.

Bylo to, jako kdyby jeho existence zanechala ve světě výraznější otisk než bytí kohokoliv jiného.

Kdykoliv strýček Troy uprostřed noci zmizel, vždycky se vracel zakrvácený a rozcuchaný. Přinesl donuty a ignoroval fakt, že páchne krví a střelným prachem. Vykládal nám špatné vtipy, zatímco jsme seděli kolem stolu a jedli, a taky se postaral o to, aby se Sailor už nebála, protože jí pověděl, že viděl rodinku příšer, která žila u ní ve skříni, jak se stěhuje pryč.

Jednou zakrvácel celý donut a Sailor ho snědla, protože si myslela, že je to vánoční poleva. Teta Sparrow málem vybuchla jako papiňák. Honila ho po kuchyni s koštětem, zatímco my se Sail jsme se chechtali, a dokonce ho s ním dvakrát trefila do ucha. Když ho konečně chytila (jen proto, že ji nechal), vzal ji za obě zápěstí, položil na podlahu a začal ji líbat. Asi jsem zahlédl i jazyk, ale pak ho plácla do prsou a rozesmála se.

Všichni byli tak šťastní a tolik se smáli, že se z toho Sailor počurala, což už se jí vůbec nestávalo.

Pak se mi to ale v prsou stáhlo, protože jsem věděl, že mě odpoledne zase pošlou zpátky ke Cat. Připomnělo mi to, že ve skutečnosti do jejich rodiny nepatřím.

Byl to jediný hezký okamžik, který jsem měl. Přehrával jsem si ho v posteli znovu a znovu, kdykoliv jsem slyšel, jak v její posteli kvílí pružiny pod vahou cizího chlapa.

„Vezmeme si ho,“ oznámila Sparrow chladně. „A ty běž. Pošleme ti dokumenty, jakmile je náš právník připraví.“

Tehdy jsem v prsou pocítil cosi hřejivého. Něco, co jsem nikdy předtím necítil. Nedokázal jsem to zastavit. Bylo to příjemné. Naděje? Příležitost? Nedovedl jsem to pojmenovat.

„Zrzko,“ Troy hlesl přezdívku, kterou dal své ženě.

A v té chvíli jsem uvnitř opět pocítil chlad. Nechtěl mě adoptovat. Proč taky? Už přece měli dokonalou dceru. Sailor byla roztomilá, zábavná a *normální*. Nedostávala se do rvaček, nevyloučili ji třikrát ze školy a rozhodně si nezlomila v těle už šest kostí, protože dělala nebezpečné blbosti jen proto, aby jí ta bolest připomněla, že je naživu.

Nebyl jsem idiot. Věděl jsem, že směřuju k tomu, abych skončil na ulici. Děti jako já nikdo adoptovat nechce. Dostávají se do samých potíží.

„Ne,“ odsekla mu Sparrow. „Rozhodla jsem se.“

Chvíli všichni mlčeli. Začal jsem se vážně bát. Chtěl jsem s Cat zatřepat a povědět jí, jak moc ji nenávidím. A že měla umřít místo babičky Marii. Že si se všemi těmi svými drogami a chlapy a epizodami v léčebně *zasloužila zemřít*.

Nikdy jsem se nikomu nesvěřil s tím, jak mi dávala panáky rumu, abych spal. Kdykoliv se však nečekaně objevili Troy nebo Sparrow, vetřela mi do dásní bílý prášek, aby mě probudila. Tiše nadávala a vyhrožovala, že mě popálí, jestli se neprobudím.

Bylo mi sedm, když jsem si uvědomil, že jsem závislý.

Když jsem denně nedostal bílý prášek, třásl jsem se, potil se a křičel do polštáře, dokud jsem nevyčerpal veškerou energii a úplně neodpadl.

Bylo mi osm, když jsem s tou závislostí skoncoval.

Prostě jsem jí odmítl dovolit mi dát rum nebo prášek. Dělal jsem hrozné scény pokaždé, když se s tím ke mně přiblížila. Jednou jsem ji kousl do ruky tak silně, že mi zůstal v puse kus její kůže a cítil jsem slanou, kovovou pachut' krve.

Poté se o to už nikdy nepokusila.

„Máš zatracený štěstí, že je moje žena tak hrozně tvrdohlavá,“ zasyčel Troy. „Vezmeme si Sama, ale mám podmínky – spoustu podmínek.“

„Fakt jsem v *šoku*,“ odfrkla Cat. „Tak sem s nima.“

„Předáš ho a podepíšeš všechny právní dokumenty, bez vyjednávání, a aniž bys za to dostala jediný cent.“

„Fajn,“ odsekla Cat bezbarvě.

„Vypadneš z Bostonu. Odstěhuješ se daleko odsud. A když říkám daleko, myslím tím někam, kde tě nebude moct potkat, Catalino. Někam, kde ho nebudou pálit vzpomínky na tebe. Dal bych přednost jiné planetě, jenže nemůžeme riskovat, že bys narazila na mimozemskou civilizaci a ti by si pak mysleli, že jsme všichni kurvy, takže můj požadavek je minimálně dva státy odsud. A pokud se kdy vrátíš – což ti *upřímně* nedoporučuju –, abys ho mohla vidět, musíš na to jít přese mě. Jestli od něj teď odejdeš, přijdeš o veškerá mateřská privilegia. Jestli tě přistihnu, že si s tím klukem zahráváš, že si zahráváš s *mým* klukem...“ odmlčel se pro efekt. „Dopřeju ti pomalou, bolestivou smrt, o kterou už skoro deset let žebráš, a přinutím tě se na to v zrcadle dívat. Pro tebe je škoda kyslíku.“

Věřil jsem mu.

Věděl jsem, že ona taky.

„Už mě nikdy neuvidíte.“ Hlas Cat zachrastil, jako by měla hrdlo plné mincí. „Je skrz naskrz prohnílý,

Troyi. Proto ho miluješ. Ty se v něm vidíš. Jeho temnota tě volá.“

Stál jsem jako solný sloup. Rozhodně jsem se tak cítil. Báł jsem se, že kdyby se mě někdo dotkl, rozsypal bych se.

Mohl bych být jako Troy.

Měl jsem v sobě temnotu. A násilí. A všechny ty věci, které z něj dělaly velkou osobnost.

Měl jsem stejný hlad i opovržení světem, ale taky srdce, které bylo právě jen to – a nic moc dalšího v něm nebylo.

Mohl jsem obrátit list.

Mohl jsem být někdo jiný.

Mohl jsem být *někdo*, tečka.

To byla možnost, kterou jsem nikdy předtím nezážil.

Krátce poté Cat odešla. Potom spolu Troy a Sparrow hovořili. Slyšel jsem, jak si Troy nalil drink. Probírali právníky a co říct Sailor. Sparrow navrhla, že mě pošlou do Montessori školy, ať už to znamenalo cokoliv. Zamířil jsem po špičkách do postele, protože už jsem byl moc unavený na to, aby mě má budoucnost zajímala. Podlomila se mi kolena a cítil jsem, jak se mi zpátky do krku dere to sušené hovězí. Zastavil jsem se na toaletě a vyzvracel se.

Sirotek. Chyba. Netvor.

Nevěděl jsem, kolik času uplynulo, než přišli ke mně do pokoje.

Předstíral jsem, že spím. Nechtěl jsem mluvit. Chtěl jsem tam jen ležet se zavřenýma očima, protože jsem byl vyděšený, že se rozhodli si mě nevzít nebo že mi řeknou něco, co nechci slyšet.

Vnímal jsem, jak se postel prohnula, když si na kraj sedla Sparrow. Měl jsem zelenobílé povlečení Boston

Celtics, PlayStation, televizi a na zdi viselo tričko Billa Russela. Pokoj jsem měl vymalovaný zeleně a byla tam spousta zarámovaných fotek mě s Troyem, Sparrow a Sailor u Disneyho, v Universal Studios a na Havaji.

V pokoji v Catině domě byla jen postel, skříň a odpadkový koš.

Nebyl nijak vymalovaný. Bez fotek. Prostě nic.

Nikdy jsem se neptal sám sebe proč.

Proč mě vzali Brennanovi mezi sebe.

Proč jsem byl součástí tohoto podivného uspořádání.

„Víme, že jsi vzhůru.“ Troyův dech s pachem whisky mi shrnul hrst vlasů do očí a já nakrčil nos. „Byl bys hlupák, kdybys usnul v noci, jako je tahle, a můj syn hlupák není.“

Otevřel jsem oči. Jeho silueta zabírala většinu místnosti. Sparrow mi položila ruku na záda a hladila mě.

Nerozpadl jsem se.

Vydechl jsem zadržovaný dech.

Tak přece jen nejsem solný sloup.

„Jsi můj skutečný táta?“ vyhrkl jsem, ale neměl jsem dost odvahy se na něj přitom dívat. „Zbouchl jsi Cat?“

Měl jsem se na to zeptat už dávno. Bylo to to jediné, co dávalo smysl. „Jinak by ses na mě přece ani nepodíval. Nemůžeš mě tu přece nechat jen proto, že vám babička Maria kdysi drhla záchody. Jsem bastard?“

„Nejsi bastard a nejsi můj,“ odpověděl Troy bezbarvě a odvrátil pohled k oknu. Před ním se rozprostíralo panorama Bostonu. Všechno, co vlastnil a čemu vládl. „Tedy ne biologicky.“

„Jsem Greystone,“ trval jsem na svém.

„Ne,“ sykl. „Jsi Brennan. Greystoneovi nemají gen srdce.“

O tom genu jsem nikdy neslyšel. Na druhou stranu jsem byl většinou za školou a kouřil před bary cigarety, zatímco jsem prodával to, co jsem ten den zrovna ukradl, abych měl na jídlo.

„Nejsem dokonalý.“ Sedl jsem si a zamračil se. „Takže pokud chcete nějaké dokonalé, poslušné děcko, rovnou mě vykopněte.“

„Nechceme, abys byl dokonalý.“ Sparrow mi třela záda rychleji a naléhavěji. „Jen chceme, abys byl náš. Jsi Samuel. Dar od boha. V Bibli byl Samuel darován Chaně poté, kdy se roky modlila. Myslela si, že je neplodná. Víš, co to znamená, když je někdo neplodný?“

„Když žena nemůže mít děti.“ Pokrčil jsem rameny. Na to, aby měl člověk děti, si je nejdřív musí udělat. A já moc dobře věděl, jak se to dělá – mnohokrát jsem při tom Catalinu s jejími klienty přistihl – a bylo to nechutné.

Sparrow přikývla. „Když se narodila Sailor, doktoři mi řekli, že už znovu nebudu moct počít dítě. Ukázalo se, že nemusím. Mám tebe. Tvé jméno v hebrejštině znamená ‚Bůh slyší‘. *Šemu'el*. Bůh mé modlitby vyslyšel a překonal veškerá má očekávání. Jsi úžasný, Samueli.“

Úžasný. Haha. Takové slovo bych použil pro slavnou malbu nebo tak něco, ale ne pro devítiletého kluka s dřívější závislostí na kokainu a alkoholu, který zároveň šíleně kouří a oproti ostatním dětem svého věku je sotva poloviční.

Celé moje dětství byl jeden velký průšvih, moje nevinnost už byla dávno ta tam, a pokud si myslela, že pár doma uvařených jídel a trocha drbání na zádech to změní, čeká ji dost nepříjemné překvapení.

„Povězte mi, proč jsem tady. Proč nejsem v sirotčinci? Jsem dost starý na to, abych to věděl,“ naléhal jsem

a zařal pěsti i zuby. „A nemluvte se mnou o Bibli. Bůh možná vyslyšel Chanu, ale nenaslouchá mně.“

„Jsi tady, protože tě milujeme,“ prohlásila Sparrow ve stejnou chvíli, kdy Troy odpověděl: „Jsi tady, protože jsem zabil tvého otce.“

Rozhostilo se ticho. Sparrow vyskočila z postele, oči měla úplně vytřeštěné a civěla na svého muže s pusou dokořán. Troy pokračoval.

„Řekl, že si zaslouží to vědět. A má pravdu, Zrzko. Pravdou je, Same, že krátce předtím, než tvůj otec zemřel, unesl Sparrow a měl v úmyslu ji zabít. Musel jsem svou ženu zachránit a udělal jsem to bez mrknutí oka. Chtěl jsem, abys měl v životě otcovskou postavu. Někoho, ke komu bys mohl vzhlízet. Můj plán byl vzít tě občas na basketbal. Poskytnout ti nějaké vedení, rady a pořádný vysokoškolský fond, abys měl dobrý start do života. Vyvinout si k tobě city jsem v plánu neměl, ale stejně se to stalo.“ Pohlédl mi přímo do očí. „Velice brzy jsem si uvědomil, že nejsi žádný projekt, ale rodina.“

„Tys zabil mého otce,“ opakoval jsem.

Věděl jsem, že Brock Greystone je mrtvý, ale Catalina a babička Maria odjakživa tvrdily, že to byla nehoda.

„Ano,“ opáčil prostě.

„Kdo to ví?“

„Ty, já, Cat, teta Sparrow a *Bůh*.“

„Odpustil ti Bůh?“

Troy se ušklíbl. „Dal mi tebe.“

Na to by se dalo nahlížet jako na trest, podle toho, koho byste se zeptali.

Když byl Brock mrtvý a Cat odešla, představovali Brennanovi mou jedinou šanci na přežití, ať už se mi to líbilo nebo ne.

„Dobře?“ zeptal se Troy svým silným přízvukem ze Southie.

Zíral jsem na něj a nebyl si jistý, co si myslet nebo dělat.

„Dojdu pro nějaké donuty.“ Předklonil se, zvedl moji tašku a vytáhl z ní Catiny cigarety. Byla skoro půlnoc. Rozhodně se chystal za jedním ze svých „obchodů“.

„S donuty je vždycky život lepší,“ podotkla Sparrow, aby podpořila jeho lež. „Dej na sebe pozor, zlato.“

Sklonil se, aby ji políbil na vršek hlavy. „Vždycky, Zrzko. A ty...“ Pocuchal mi svou obrovskou dlaní vlasy. „... už žádné cigarety. Může tě to dostat předčasně do hrobu.“

Tehdy jsem se rozhodl, že budu kouřit, dokud mi nezkolabují plíce. Ne že bych chtěl strýčkovi Troyovi vzdorovat, ale umřít mladý mi vůbec nepřipadalo jako špatný nápad.

Jakmile odešel, obrátil jsem se ke Sparrow. Nervy mi pracovaly. Moc jsem si nevěřil v tom, že se jí zvládnu nepozvracet do klína. A já nikdy nezvracel ani nebrečel.

„Nechtěl si mě vzít,“ poznamenal jsem.

Zajela mi prsty do vlasů a uhladila mi je. „Ne, to nechtěl. Ale jen proto, že nechtěl, aby ti tvá matka zmizela ze života.“

„Zato tobě to bylo úplně fuk. Proč?“

„Protože vím, že žádná matka je lepší než špatná matka, a bolelo mě srdce z každého dne, kdy jsi s ní byl.“

„Babička taky odešla.“

„Ta neodešla, zlatíčko. Zemřela. Nebylo to její rozhodnutí.“

„To mě nezajímá. Nesnáším ženy. Nenávidím je.“

„Jednoho dne najdeš někoho, kdo tvůj názor změní.“ Sparrow se pro sebe usmála, jako by věděla něco, co já ne. Ale to se pletla.

Babička umřela a nechala mě s Cat.

Cat mě několikrát málem zabila.

Na ženy se nedalo spolehnout. Na muže taky ne, ale ty člověk aspoň mohl pořádně praštit a taky nikdy nic neslibovali. Neměl jsem otce nebo dědečka, na které bych se mohl zlobit.

„Nikdy na to nezměním názor,“ zabručel jsem a bojoval s těžkými víčky, která mě nutila do spánku.

Odpadl jsem Sparrow v náruči hodiny poté, co Troy odešel.

Když jsem se následující ráno probudil, našel jsem na nočním stolku zlatý řetízek.

Byl na něm přívěsek se svatým Antonínem. Kolem mince byly vyryté mé iniciály.

S. A. B.

Samuel Austin Brennan.

O řadu let později jsem zjistil, že Troy a Sparrow požádali o oficiální změnu mého jména z příjmení Greystone na Brennan ve stejný okamžik, kdy zažádali o plné svěřeni do péče.

Věděl jsem, kdo je svatý Antonín – svatý patron všech ztracených věcí.

Byl jsem ztracený a teď zase nalezený.

Vedle řetízku byl papírový talíř s donutem s polevou a šálek horkého kakaa.

Teď jsem byl Brennan.

Brennanovi byli aristokracie bostonského podsvětí.

Privilegovaní, respektovaní a ze všeho nejvíc obávaní.

Živoucí legenda.
Hodlal jsem za každou cenu dostat svému jménu.
Už nikdy nebudu ztracený.
Mí rodiče selhali, ale já? Já zvítězím.
Vstanu z popela a budou na mě hrdí.
Vznesu se až k nebesům.
Bylo to poprvé, kdy jsem se tak cítil.
Jistý.

Aisling

Věk 17

Srdce bylo prostě netvor.

Proto bylo uzamčené v kleci za žebry.

Věděla jsem to odjakživa, ale dnes večer jsem to i *cítila*.

Dvacet minut poté, kdy jsem najela na dálnici z Bostonu, jsem si konečně přiznala, že jsem ztracená.

Jela jsem se staženými okénky a vlhký letní vzduch mi bičoval mokré tváře. Slzy nepřestávaly téct.

Sladká a opojná vůně jarních květů se mi držela v chřípí a mísila se se svěžestí noci.

Už nikdy si k jarním kvítkům nepřivoní.

Nikdy už se nepousměje jedním koutkem, jako by jí mezi rty vězelo tajemství vesmíru.

Už nikdy mi nepřitiskne šaty k hrudníku a nezavrtí nadšeně rameny se slovy: „Přesně pro tebe!“

Proč jsi to musela udělat, B.?

Nenávidím tě, nenávidím tě, nenávidím tě.

V dále blikala na žlutých a červených stanech neonová světla. Uprostřed zářícího ruského kola byl obří nápis *Lunapark Aquila*.

Chtěla jsem utonout.

V záplavě světel, pachů a hluku, mezi jednoduchými životy, z nichž žádný nebyl ten můj.

Prudce jsem odbočila doprava.

Zaparkovala jsem mezi různými SUV, otlučenými auty i sportáky a vyklopýtala z volva ven v černé miki-ně, ultrakrátkých šortkách a teniskách. Ty šortky jsem si vyrobila sama. Vzala jsem nůžky a ustříhla jsem staré džíny tak vysoko, abych měla zadek vidět až z oběžné dráhy. Moje typické oblečení obvykle vypadalo obdobně jako šatník Kate Middletonové. Upjaté, ctnostné a princeznovské. Jenže dnes večer jsem ji chtěla rozčítit za to, že mi umřela. Chtěla jsem na ni zvednout prostředník, protože nezůstala.

„Americké dívky ukazují kůži, jako by muži nevěděli, co je pod jejich oblečením čeká. Ty, mon chéri, přiměješ muže, aby si zasloužil každíčkový centimetr tebe, a budeš se oblékat vhodně a zdrženlivě, rozumíš?“

Nohy mě nesly dopředu a vdechovala jsem vůni cukrové vaty, máslového popcornu a cukrových jablek.

Neměla ráda, když jsem jedla nezdravé jídlo.

Tvrdila, že Američané mají ve zvyku projíst se k cukrovce druhého typu. Měla o Američanech spoustu názorů, z nichž všechny hraničily s xenofobií, a po

lovinu času jsem před ní Ameriku hájila. Prostor s atrakcemi ohraničovaly stany s vystoupeními, prodejní stánky a malá arkáda. Stroje cinkaly, doplňovaly je mechanické zvuky z pouťových atrakcí a to všechno rezonovalo mým prázdným žaludkem. Ruské kolo uprostřed se koupalo v oceánu světel.

Koupila jsem si růžovou cukrovou vatu s dietní colou a procházela se.

Byly tam páry, které se objímaly, smály i hádaly. Skupiny teenagerů pokřikovaly a říčely smíchy. Rodiče křičeli a kolem pobíhaly děti. Byla jsem na všechny příšerně a zcela iracionálně naštvaná.

Kvůli tomu, že jsou naživu.

Kvůli tomu, že se mnou netruchlí.

Kvůli tomu, že berou jako samozřejmost tu vzácnost, jakou je jejich aktuální stav: naživu, zdraví a v pohodě.

Hodila jsem zbytek cukrové vaty do odpadkového koše, rozhlédla se kolem a rozmýšlela se, kam půjdu jako první. Koutkem oka jsem zachytila obří nápis.

Hororová show: Zažijte strašidelné sídlo.

Strašidelná sídla jsem důvěrně znala.

Ostatně jsem v jednom bydlela – náš dům skrýval tajemství sedmi generací Fitzpatricků – a odjakživa mě to táhlo k duchům a netvorům.

Postavila jsem se do fronty a přešlapovala, zatímco jsem procházela mobil. Matka i bratři mě všichni hledali.

Cillian: Kde jsi, Aisling? Hned mi zavolej.

Hunter: Čau, ségra. Seš v pohodě? Máš to teď asi hodně blbě. Objímám tě z Kalifornie.

Matka: Slyšela jsem, co se stalo. Je to hrozné, drahoušku. Prosím, přijed' domů, at' si o tom můžeme promluvit. Je příšerné, žeš to musela vidět.

Matka: Víš přece, jak hrozně se mi zhoršuje úzkost, když o tobě nevím. Musíš se vrátit domů, Ash.

Matka: Aisling, co mám dělat? Ani jsi mi neudělala můj bylinkový čaj, než jsi odešla. Jsem úplně na dně!

Tak to byla moje matka. Sebestředná i ve chvíli, kdy to byl můj svět, který se rozpadal na kousky. Vždycky se strachovala o to, jak je jí, než jak je mně.

Strčila jsem telefon zpátky do kapsy a zvedla hlavu k vozíkům, které vyjížděly z čelistí zlého skřehotajícího klauna. Zevnitř se ozývaly tlumené výkřiky. Nadšeným lidem, kteří vystupovali z vozíků, se chvěla kolena.

Když mě konečně posadili do jednoho z vagonů – vypadalo to jako taková rozviklaná kukaň celá pocákaná červenou barvou symbolizující krev –, byla jsem sama, přestože tam bylo dost místa pro dva.

Věděla jsem, že se mi na pouťové atrakci nic nestane.

Přesto jsem se ten večer cítila ztracená, křehká a nesnesitelně osamělá. Jako by mi stáhli kůži a nechali mě jen s neuspořádanou haldou kostí, žil a svalů.

Zrovna jsem přišla o nejlepší přítelkyni. Jedinou osobu, na které záleželo.

Chytila jsem za rukáv chlápka, který obsluhoval vagon, a zatahala ho.

„Chci vystoupit.“

Pomalů si mě celou prohlédl a trochu déle spočinul pohledem na mých holých stehnech.

„Jasně, koťátko, a já bych tě zas moc rád sundal. Ale budeš muset počkat do konce mojí směny. Potřebuju prachy.“ Motal se mu jazyk a zněl zhuleně.

Sevěla jsem mu rukáv mikiny a v okamžiku zoufalství vyhodila z okna čtrnáct let etikety. „Ne! Chci ven z vozíku. Pokud tedy vedle mě nemůžete někoho posadit?“ zeptala jsem se s nadějí.

„Hele, zlato, kdokoliv s metrem dvacet a víc může jet.“ Zamračeně mi sklepal ruku. „To přežiješ.“

„Já vím. Ne že bych se bála. Já jen –“

„Heled'se...“ Zvedl ruku, aby zadržel proud mých slov. „... jestli každý tři minuty nezmáčknu ten červený knoflík, přijdu o práci. Jdeš ven, nebo zatneš zuby?“

Zrovna jsem chtěla odpovědět, že to je v pohodě, že mi jenom trochu hrabe, když někdo přešel dopředu a předběhl celou frontu.

„Zatne zuby, lorde Huliči.“

Výhled se mi zamžil závojem slz a věděla jsem, že když mrknu, všichni uvidí, že brečím. Bylo mi tak trapně, že se mi chtělo umřít. Zhulený chlapík poslušně otevřel kovovou zábranu, tiše pozdravil cizího muže, jenž k nám dorazil, a sklopil hlavu.

Ten člověk vklouzl do mého vozíku, přitáhl před nás kovovou tyč, odklepl si cigaretu stranou a ze všech stran nás obestřel kouř.

Otřela jsem si oči a hlesla, že děkuju. Když jsem zvedla zrak a naše pohledy se střetly, všechno uvnitř mě se rozsypano jako skleněný strop roztržštěný supernovou.

On.

Neznala jsem ho, ale snila o něm.

Snila jsem o tomhle muži každou noc od doby, kdy mi bylo devět.

Od chvíle, kdy jsem začala pod dekou číst romantické knížky o statečných rytířích a princeznách, které je milovaly.

O krásných a vznešených rytířích, jejichž oči vám viděly až na dno duše.

Vypadal, že mu je něco málo přes dvacet. Měl hnědé, sexy způsobem ledabyly pocuchané vlasy. Oči mu zářily jako dva stříbrné měsíce – byl to ten odstín, kte-

rý mění v různém světle barvu. Kůže mu zářila, jako by byl namočený do zlata, a byl tak vysoký, že mu kolena trčela z vozíku. Na sobě měl černé tričko, které mu obepínalo svalnatý hrudník a bicepsy, a k němu černé džíny s dírami na kolenou.

Na krku mu na potrhané kožené šňůrce visel přívěsek se svatým Antonínem.

„Já – jsem Aisling.“ Napřáhla jsem k němu ruku. Vozík sebou trhnul dopředu a zaskřípěl, když dvě dívky mého věku skočily do vozítka za námi, zatímco živě rozprávěly o dívce jménem Emmabelle, jež s nimi chodila do školy a očividně se vyspala s půlkou fotbalového týmu, než tu druhou pro změnu vykouřila.

Mou paži ignoroval. Polkla jsem a položila ruku do klína.

„Špatná noc?“ Zastavil se pohledem na mých opuchlých očích.

„Nejhorší ze všech.“ Neměla jsem ani dost síly na to, abych se zdvořile usmála.

„O tom silně pochybuju.“

„Vsadím se s tebou, o co chceš, že dnešní večer je pro mě horší než pro kohokoliv jiného v tomhle lunaparku.“

Povytáhl obočí a ukázal mi, že v jeho pohledné tváři je i cosi ďábelského, čemu pravděpodobně dokáže jen málokterá žena odolat.

„Se mnou bych se nesázel.“

„A proč ne?“

„Vždycky vyhraju.“

„Všechno je jednou poprvé,“ zamumlala jsem a začínala si říkat, že je na můj vkus trochu moc sebevědomý. „Vsadím cokoliv, že mám ze všech lidí v lunaparku ten nejhorší večer.“

„Opravdu? Cokoliv?“

„V rozumných mezích.“ Narovнала jsem se a poněkud vystřízlivěla. *Ona* mi vždycky říkala, jak se mám chovat. Kdyby byla duchem, který se právě teď nade mnou vznáší, moje oblečení by jí rozhodně radost neudělalo. To nejmenší, co jsem mohla udělat, bylo neztratit panenství s hezkým, neznámým mužem při nějaké pitomé sázce.

„Předpokládám, že ty budeš ta rozumná.“ Obracel v dlouhých prstech zapalovač, což mě zvláštním způsobem uklidňovalo.

„Jaká rozumná?“

„Z tvých sourozenců.“

„Jak víš, že vůbec nějaké mám?“ Zvedla jsem překvapeně obočí.

Zpřímá se na mě díval a jeho oči říkaly věci, jež by mi nikdo cizí říkat neměl. Bylo to, jako by mu patřil svět, a jelikož já byla jeho součástí, mohl mě mít také. Najednou jsem si uvědomila, že se tu děje něco divného a přinejmenším docela nebezpečného.

Chtěla jsem se před ním obnažit a to jsem nechtěla udělat pro žádného muže, ze žádného důvodu, a především ne z těch romantických – a nemyslela jsem tím jen oblečení.

Chtěla jsem, aby explodoval jako piňata, a probírat se pak jeho nitrem, odkrýt všechny jeho vlastnosti i zlozvyky. Kdo to byl? Jaký byl jeho příběh? Proč se mnou mluví?

„Myslíš si, že nejsi nic zvláštního,“ poznamenal tiše.

„Myslí si snad lidi, že jsou něco zvláštního?“

„Myslí si to ti, kteří zvláštní nejsou.“

„Předpokládám, že ty jsi ze sourozenců ten potíživista.“ Zastrčila jsem si vlasy za ucho. Ušklíbl se a já cítila až v kostech, jak se kolem vzduch zahřál jen tím, že se mu ta odpověď líbila.

„*Bingo.*“

„Určitě jsi měl jako dítě spoustu průšvihů.“ Naklonila jsem hlavu do strany, jako by mi jiný úhel mohl dopřát pohled na to, jak vypadal v nějakých devíti deseti letech.

„Byl jsem tak velký potížísta, že mě matka vykopla, když mi bylo devět.“

„To mě mrzí,“ vyhrkla jsem.

„Mě ne. Díky tomu jsem přežil.“

„A tvůj táta?“

„Ten ne.“ Muž si vytáhl krabičku cigaret, kterou měl zastrčenou ve vyhrnutém rukávu ve stylu Jacka Nicholsona v *Přeletu nad kukaččím hnízdem*. Dal si dlaň před ústa a zapálil si další rakovinovou tyčinku. Všimla jsem si, že Hulič to viděl a neřekl jediné slovo.

„Zastřelili ho, když jsem byl malý.“

„Zaslouženě?“ vyzvídala jsem.

„Velice.“ Hezoun potáhl z cigarety a její žhavý konec se rozpálil stejně jako ta věc v mém hrudním koši.

„Co tví rodiče?“

„Oba žijí.“

„Ale někdo jiný ne. Jinak bys nebrečela.“ Vydechl nahoru kouřovou spirálu. Oba jsme sledovali, jak nad námi šedá mlha mizí.

„Jo, někoho jsem dnes ztratila,“ přiznala jsem.

„Koho?“

„Bez urážky, ale to není tvoje věc.“

„Nijak mě to neurazilo, ale jen pro tvou informaci...“ Zvedl mi bradu rukou, v níž držel cigaretu. „... všechno v Suffolk County je moje věc, zlato, a zrovna teď jsi v mém rajonu, tak si to rozmysli.“

Zaplavil mě podivný pocit. Praly se ve mně strach, touha i jakýsi pocit spojenectví. Byl přímý a agresivní. Bojovník. Znělo to sice nepravděpodobně, ale věděla

jsem, že jsme oba narušení na tom samém místě, přestože nás poškodili každého jinak.

Rozjeli jsme se a projeli černým vinylovým závěsem. Obří plastová zombie se vyklonila ze zeleného dýmu a zaskřehotalo mi do ucha.

„*Netvor tě chytí.*“

Točily se tam různé bestie, zombie nám plivaly vodu do tváře a u večere seděla rodinka mrtvol. Malé dítě po nás vystřelovalo laserovými očima.

Vlak vozíků pomalu stoupal na vrchol. Lidé kolem nás pištěli nadšením.

„Připadáš si někdy ztracený?“ zašeptala jsem.

Muž mi na poškrábaném plastovém sedátku pod námi propletl prsty se svými. Měl teplou, suchou a mozolnatou ruku. Ta moje byla naopak chladná, měkká a zpotená. Neodtáhla jsem se, ani když kolem mě začalo vířit nebezpečí a vzduch houstl tak, že mi docházel kyslík.

Hraj si s netvory, ale nediv se, když prohraješ.

„Ne. Musel jsem se najít už jako malý.“

„To máš ale štěstí.“

„To slovo bych o sobě zrovna nepoužil.“ Usmál se.

„Takže nejsi Ir?“ Nedokázala jsem si pomoci, abych se nesnažila zjistit víc.

Nevypadal irský – byl moc vysoký, rozložitý a opálený –, jenže měl přízvuk ze Southie, kterým se vyznačovala většina irských dělníků.

„To záleží, jak se na to díváš,“ odpověděl. „Ale zpátky k původnímu tématu – že jsi ztracená.“

„Aha, jasně.“ Odkáslala jsem si a znovu jsem pomyslela na *ni*. „Myslím, že se asi nikdy nenajdu. Nemám moc přátel. Vlastně jsem měla jen jedinou skutečnou přítelkyni a ta dnes zemřela.“

„Není co najít. Život není o tom, že se hledáš. Je o tom, že se stvoříš. Je osvobozující, když se skr

naskrz znáš a víš, čeho všeho jsi schopná. Být nelítostně svůj dělá člověka nepřemožitelným.“ Jeho hlas se do mě vpíjel a dostal se až ke kořenům. Sevřeli jsme si prsty. Náš vozík sebou občas cuknul, když po nás chmataly zombie a pokoušely se nás chytit. Lidé kolem se hihňali a křičeli.

Neprojevili mi upřímnou soustrast jako všichni ostatní. „A kdo jsi ty?“ Vydechla jsem.

„Jsem netvor.“

„Ne, doopravdy,“ protestovala jsem.

„Je to pravda. Daří se mi v temnotě. Moje práce je vzbuzovat strach a pro některé lidi jsem noční můra. Stejně jako všichni netvoři si vždycky vezmu, co chci.“

Dosáhli jsme vrcholu jízdy.

„A právě teď tě chci políbit, Aisling.“

Vozík sebou trhnul dozadu, zaskřípěl a pak se vrhl kupředu a dolů se zvyšující se rychlostí.

Ten cizí muž polkl ústy můj výkřik. Jeho horké, slané rty se majetnický přitiskly k mým. Všechny moje zábrany, strachy a úzkost se vypařily. Chutnal po cigaretách, mentolové žvýkačce a sexu. Jako *chlap*. Pustila jsem se zábrany a chytila se tenké látky jeho černého trička, přitáhla si ho blíž a ponořila se do toho, co jsme v tu chvíli byli. Netvor vychutnávající si princeznu a na obzoru nebyl žádný rytíř, který by ji zachránil.

Naklonil hlavu, vzal mi tvář do dlaně a druhou rukou mě vzal za zátylek. Jazykem mi vnikl do úst a nejprve se jemně dotkl mého jazyku, než jsem dovolila, aby polibek prohloubil. Tančili jsme jazyky společně, dráždili se a prozkoumávali. Sevřelo se mi něco v žaludku a úzkost zmizela.

Svět mi připadal jiný. Jasnější. Větší.

Mezi nohama se mi rozlévalo teplo a tříslo se mi sama od sebe zhoupla dopředu. Cítila jsem se bolestně

prázdná. Sevřela jsem stehna k sobě, zrovna když jsem na tváři pocítila závan čerstvého vzduchu.

Jízda skončila.

Byli jsme zase venku.

Přerušil polibek, odtáhl se a tvář měl bez výrazu. Byl děsivě klidný.

Dívky ve vozíku za námi mumlaly „a krucinál“ a „to bylo sexy“ a „jo, rozhodně je to on, Tiff“.

Kdo on?

„První polibek, co?“ Otřel mi palcem z koutku pusy trochu slin a v očích mu tančilo chladné pobavení. Jako bych byla hračka. Něco směšného a nahraditelného. „To se naučíš.“

Dívky za námi se zahihňaly. Má duše si otevřela imaginární notebook a zapnula vyhledávání místa, kam bych se mohla propadnout studem.

„Ty mi vážně neřekneš svoje jméno?“ zeptala jsem se ochraptěle. Odkáslala jsem si. „Představ si, že bys vážně byl můj první polibek. Mohlo by mě to celoživotně poznamenat. Přímo traumatizovat. Nikdy bych nebyla už schopná věřit jinému muži.“

Hulič otevřel kovovou závoru a promenádoval si to podél vozíků. „Konec. Všichni ven.“

Muž mi odhrnul vlasy z tváře.

„To přežiješ,“ zabručel.

„Nebud' si tak jistý.“

„Nepodceňuj mě. O lidech toho vím zatraceně hodně. Kromě toho jsem ti už pověděl, že se jmenuju Netvor.“

„Třeba je to tvoje přezdívka, ale –“ začala jsem.

„Přezdívky toho prozradí mnohem víc než křestní jméno.“

S tím jsem vlastně souhlasila. Můj otec říkal mému staršímu bratrovi Cillianovi *Mo Orga*, což v irštině

znamená „můj zlatý“, a prostřednímu dítěti – mému druhému bratroví Hunterovi – *Cean Beag*, což znamená „maličký“.

Mně nikdy žádnou přezdívku nedal.

Mé jméno znamenalo vizi. Sen. Možná to bylo všechno, co jsem pro svého otce byla. Něco, co nebylo skutečné, hmatatelné ani důležité. Měla jsem být jen představou. Jen pěkná věcička na vystavování a předvádění.

Hezká, poslušná a upejpavá dceruška, která nežila pod tlakem z toho, aby ji vychovali pro nějakou velkou roli. Nemusela jsem jednoho dne převzít otcovu společnost. Nepotřebovala jsem mu dát mužské dědické, kteří by pokračovali v odkazu. Byla jsem jeho dar mé matce a hrála jsem svou roli. Věnovala jí spoustu lásky a pozornosti, vyhověla každému jejímu rozmaru a vyplňovala hodiny, kdy byl otec obchodně pryč, nákupními výlety, navzájem jsme si dělaly vlasy a tak podobně.

Teď jsem měla v plánu jít na medicínu, abych se o ni po dokončení školy mohla starat i fyzicky. Jane Fitzpatricková nesnášela návštěvy u lékařů. Tvrdila, že ji odsuzují a nerozumějí jí.

Nemohla jsem se dočkat, až budu kvalifikovaná na to, abych nahradila jejího lékaře a odškrtnla další položku v nekonečném seznamu přání, který mi rodiče stanovili.

„Nebojím se netvorů.“ Narovnal jsem se.

Má odpověď ho potěšila. „Možná jsi jedna z nás. Zrovna jsi řekla, že nevíš, kdo jsi.“

Snažila jsem se vyrazit za ním. Neměla jsem tolik hrdosti, abych se ho nesnažila následovat a ptát se, co tím myslel. Jenže byl rychlejší, vyklouzl z vozíku a s divokou ladností tygra odkráčel.

Zmizel v davu tančících světél a siluet. Vypařil se do vzduchu, jako to netvorové dělají.

Přišla jsem se sem utopit.

A teď jsem mohla sotva dýchat.

O tři hodiny později mnou stále cloumal adrenalin a bolest. Vyzkoušela jsem všechny atrakce. Snědla jsem až moc sladkostí. Seděla jsem na lavičce, pila kořenové pivo a sledovala kolemjdoucí. To rozptýlení však bolest neotupilo. Dál jsem si v hlavě přehrávala okamžik, kdy jsem zjistila, že je mrtvá, jako bych se snažila potrestat za... Za co vlastně? Že jsem tomu nezabránila? Že jsem se tam nedostala dřív?

Nemohla jsem tomu nijak předejít.

Že ne? Žádala tě o pomoc. A tys jí nepomohla.

Celý večer jsem Netvora hledala, i když jsem to neměla v úmyslu. Bloudila jsem očima davu lidí a zkoumala je. Přemítala jsem, jestli jsem si ho jen nevymyslela. Na tom setkání už mi všechno připadalo nereálné.

Když jsem si šla odskočit na mobilní toalety, všimla jsem si, že na zadní straně dveří bylo něco čerstvě vyryto. Ta slova byla až důvěrně namířena přímo mně do očí.

Chtíč přetrvává, láska zůstává.

Chtíč je netrpělivý, láska čeká.

Chtíč spaluje, láska hřeje.

Chtíč ničí, ale láska? Láska zabíjí.

S. A. B.

Když hodiny odbily půlnoc, vzdala jsem to. Došlo mi, že ho nenajdu.

Telefon mi neustále vibroval a věděla jsem, že jestli se nevrátím domů, rodiče po mně vyhlásí pátrání.

Zmizení sedmnáctileté dívky není problém, pokud je to jen osm hodin od chvíle, kdy byla naposledy viděna.

Ovšem zmizení sedmnáctileté ropné dědičky, jejíž tatínek je jeden z nejbohatších lidí na světě, už problémem byl a nepochybovala jsem, že má rodina spustí pěkný povyk.

Byla jsem Fitzpatricková a Fitzpatrickové měli být vždycky chránění.

Znovu jsem mrkla na mobil.

Matka: Začínám mít skutečně obavy. Jen mi, prosím, napiš. Chápu, že jsi rozrušená, ale to jsme i my všichni ostatní tím, že jsi takhle zmizela! Nemůžu vůbec spát. Ty víš, jak moc spánek potřebuju.

Matka: Tvůj otec mi bude tohle všechno dávat za vinu. Doufám, že jsi spokojená, Aisling, žes mě dostala do problémů.

Merde. Už se uklidni, matko.

Hunter: Tatík bude mít infarkt, ségra. Já jen, abys věděla (zase zdravím z Kali).

Cillian: Přestaň být tak emocionální. Byla to natáratá pomocná síla.

Táta: Upřímnou soustrast, Ash. Prosím, vrať se domů.

Listí mi křupal pod nohama, když jsem se vracela k máminu Volvu XC90. Zrovna jsem chtěla otevřít dveře, nasednout a vyrazit zpátky do našeho domu Avebury Court Manor. A pak jsem to uslyšela. Něco zapraskalo, ale nesouviselo to se mnou. Otočila jsem hlavu do tmy. Na okraji parkoviště asi tři auta od mého vozidla byl kout ohraničený hustou řadou stromů, jež vedla k lesu u dálnice. Bylo to tam odlehlé a potemnělé.

„Ne, ne, ne. Prosím. Vím, že jsem to podělal, ale slibuju, že přestanu.“

Někdo tam kvílel. Nějaký muž.

Zamžourala jsem tam, klesla do podřepu mezi svým autem a impalou, přičemž jsem pokukovala po dvou postavách pod hustou masou listoví. Jeden z nich stál a držel zbraň. Druhý klečel před stojící postavou, jako by se modlil k nemilosrdnému bohu. Možná to bylo tím, že jsem ten den už jednu smrt viděla, ale přestože mnou lomcoval adrenalin, nedokázala jsem v sobě najít hysterii, kterou bych teď měla cítit.

„Lhaní ti nepomůže,“ procedil muž s pistolí drsně.

„Proč myslíš, že –“

„Protože se ti hýbou rty.“ Stojící muž toho na kolenou kopl špičkou boty a ten druhý zavyl. „Říkal jsem ti, že se to potřetí už nestane.“

„Ale já –“

„Poslední přání, Masone,“ mlaskl muž rty a mně ztuhla krev v žilách, protože jsem ten hlas poznala. Uvědomila jsem si, že bych ho poznala kdekoliv, ode dneška až do konce svých dní.

Byl to hlas Netvora.

Mého Netvora.

Muže, který mi dal můj první polibek.

Chlap na kolenou se třásl a pokoušel se zadržet slzy zděšení. Nakonec zavrtěl hlavou a vyhrkl: „Pokud se bude Nikki ptát, řekni jí, že to souviselo s drogami. Nechci, aby znala pravdu. Už trpěla dost.“

„Povím. Sbohem.“

A pak Netvor přitiskl pistoli muži k čelu a dvakrát vystřelil. Podle tupého zvuku ran jsem pochopila, že má na zbrani tlumič. Přitiskla jsem si na pusku dlaň a zadržela zděšený výkřik, který se mi dral z hrdla.

Zabil člověka.

Jen tak venku zabil člověka.

A ani u toho *nemrkl*.

Třásl se mi nohy, až jsem padla na zem a kolena si odřela o beton. Hledala jsem v mikině klíče a z kolen mi tekla krev.

Utíkej. Merde, utíkej.

Odemkla jsem volvo, vklouzla za volant a zběsile si otírala slzy a pot z tváře, abych něco viděla, zatímco jsem se kousala do rtu ve snaze potlačit pláč.

Tohle se neděje. Je to jen výplod mé fantazie.

Z plácnutí do okénka vedle sebe jsem nadskočila tak vysoko, až jsem se praštila hlavou o střechu auta. Celá jsem se otočila a uviděla, že je to Netvor. Musel mě zahlédnout nebo ještě hůř... slyšel mě křičet. Třesoucími se prsty jsem nastartovala auto, zatímco mě oslepovaly slzy. Netvor ledabyle vrazil něco do boku dveří, s hrozivou lehkostí je odemkl a zabránil mi zařadit zpátečku.

Položil ruce na střechu vozidla, z krátkých rukávů se mu dmuly bicepsy a vypadal blazeovaně a netečně.

„Máš pěkně mizerný večer, co, malá Aisling?“ Ledový klid jeho hlasu všechno ještě o dost zhoršoval.

„Nic jsem neviděla,“ vykřikla jsem a uhnula, jako by mě měl uhodit.

K mému překvapení se začal smát. Úplně od srdce. Byl to niterný zvuk, který k němu vůbec neseseděl, jako by nebyl zvyklý se smát.

„Teď už věříš, že jsem netvor?“ Předklonil se a rty měl jen kousek od mých. Celá jsem ztuhla, ale za živého boha jsem se tentokrát nedokázala odtáhnout. *Musí to být tím šokem*, namlouvala jsem si. Šlo o situaci útok, nebo útěk, jenže moje zrádné tělo si vybralo třetí možnost: ustrnutí.

Ne. Tohle nebyl jen strach. Hrál v tom roli ještě ně-

co dalšího. Něco palčivého. Něco, co jsem o sobě nechtěla vědět.

Poznej se skrz naskrz.

Tohle zvíře zrovna vpálilo někomu do hlavy dvě kulky a stejně mi tělo mravenčilo a žadonilo, aby se mě dotkl.

„Vážně mě necháš, abych tě políbil?“ Stáhl obočí a rty prakticky pohyboval na mých ústech. Byla jsem očarována. Oněměla jsem. Potřebovala jsem se pohnout.

Hni se, merde. Hni se.

Konečně jsem dokázala zavrtět hlavou.

Vzal mi spodní ret mezi zuby, dráždivě ho sál a potom přešel jazykem po jeho vnitřní straně.

„Jsi nádherná lhářka, Aisling.“ Hluboký tenor mi vibroval v žaludku. „Takže ses nejspíš našla. Taky jsi netvor.“ Znovu mě políbil, rty i zuby a potom se konečně odtáhl.

„Povíš o tom někomu a já si tě najdu a zabiju tě taky. Teď ti radím, abys zdrhla. Daleko a rychle. Dám ti dvouminutový náskok, než za tebou vyrazím.“

Pak se otočil a odkráčel. Pouliční lampy zachycovaly jeho siluetu, takže vypadal jako komplikovaný záporák z noirového filmu, kterému tajně fandíte. Poté vklouzl do auta zaparkovaného o řadu dál.

Pomalů. Klidně. Smrtonosně.

Vyrazila jsem a ani se neohlédla.

Jela jsem tak rychle, že auto kvílelo a chcíplo, jakmile jsem dorazila domů.

Krátce po lunaparku Aquila se můj bratr Hunter vrátil natrvalo z Kalifornie.